رأی شماره : ۴-۱۳۶۳/۲/۱۹

بسمه تعالی

رأی وحدت رویه هیأت عمومی دیوان عالی کشور

گرچه به موجب مقررات قانون جدید روابط مؤجر و مستأجر مصوب اردیبهشت ماه ۱۳٦۲، حکم ماده ٤ قانون روابط مؤجر و مستأجر مصوب مرداد ماه ۱۳٥٦ و ماده واحده اصلاحی آن راجع به تعدیل اجاره بها در مورد اماکن مسکونی، به ترتیبی که در آن ماده واحده اصلاحی مقرر بوده ملغی الاثر گردیده، ولی این امر مانع این نیست که با لحاظ مرجعیت عام دادگاه های دادگستری و با توجه به صراحت ماده ۱۵ قانون جدید روابط مؤجر و مستأجر، اگر مؤجرین و یا مستأجرین اماکن مسکونی راجع به میزان اجرت المثل و کیفیت پرداخت آن برای خود حقی قائل باشند بتوانند بر طبق مقررات قانون مدنی و مقررات قانون جدید و شرایط مقرر بین خود در دادگاه ها اقامه دعوی نمایند، بنابراین رأی شعبه ۳۱ دادگاه عمومی تهران که نتیجتاً متضمن این معنی است منطبق با موازین قانونی تشخیص می گردد.

این رأی بر طبق ماده ۳ اضافه شده به قانون آیین دادرسی کیفری مصوب مرداد ماه ۱۳۳۷ برای دادگاه ها در موارد مشابه لازم الاتباع است.

هیأت عمومی دیوان‌عالی‌کشور